

Marcsák Gergely

Jódeső

Öreg pásztorok kint az éjszakában
a felvillanó fényeket lesik.
A botjukon radioaktív sár van,
és fejükre sugárzó hó esik.

A mezőkön, ha elfut egy-egy farkas,
megrázza zölden izzó üstökét,
de nem vonít fel, hogy te nyugton alhass,
míg húsodat a tumor nyomja szét.

Sziklás csúcs alatt a fenyvesekben
az apró állatok mind éberek.
Nyitott szemükre a sűrű csendben
a fákról mérges izotóp perreg.

Most minden élő közt elül a lárma,
és minden testben rút nyavalya rág.
Egy elfeledett isten volt bezárva,
de hangjától hasadt a szarkofág.

Hát bújj, ha tudsz, akár a föld alá is,
míg nem záporoz rád a jódeső,
mert zúg az égén már a nukleáris
ködökbe burkolózott őserő.

De tudd, hogy ott nő benned is a végzet,
és körbefon a századik napon.
Az isten szól, és életed bevégezed:
a jussomat, a lelked nem hagyom.

Ám minthogy ő sem élhet mindörökké,
lebomlik egyszer a plutónium,
és átváltozik gilisztafúrt röggé
a vegyszerekből emelt pódium.

MARCSÁK GERGELY (1990) költő, irodalmár (Kincshomok, Kárpátalja). Az Ungvári Nemzeti Egyetemen szerzett magyar nyelv és irodalom szakos tanári diplomát. Jelenleg a Debreceni Egyetem Irodalom- és Kultúratudományok Doktori Iskolájának PhD-hallgatója.

Éber estén

Éber estén ablakomon kinézek.
Sárga hold kel. Újra magányos éjem.
Képzeletben ágyad előtt vagyok most,
éteri fényben.

Paplanod már nem takar el, te tündér.
Átfut ékes kebleden egy fuvallat,
drága bimbód megfeszül, és kivillan
angyali talpad.

Szép ölednek, nimfa, a lángja éled,
méze édes ambrosziával ér fel.
Pőre testünk összefonódni érzem
mennyei kéjjel.

Ó, ha látod égen a holdat este,
nyúlj az ágyék szent kapujába halkán.
Tudd, hogy én rád gondolok akkor ébren,
s rázom a farkam.

Hűlt hely

Sírfelirat a Kapos utcai temetőben

Mi visszaadtuk már a földnek,
amit, míg éltünk, adhatott.
Kik itt laknak, hát nem pörölnek,
és hátralékot sem hagyott

senki a holtak táborából
még ott, a másik oldalon.
Borostyán zöldje – hűvös fátyol
alatt van minden sírhalom.

Köröttünk zúg és nő a város.
Az élet hangja bár betör,
nyugalmunk őrzi egy magányos
betonfal a főút felől.

Köszönjük néked, drága pestis,
hogy táncolsz még a csontokon,
s nem áll most hült helyünk felett is
egy büszke, új lakótorony.

Te vagy a málló, néma testek
vigyázó, jó prókátora.
Kérünk, sötét gödörbe estek,
ne hagyj el minket már soha.

Samu Géza: Bunkóültetvény (fa, 144×120×100 cm, részlet, 1990)